

“My grandfather was a person
who thought in four dimensions.
He might have had more than one reason for choosing you.
Why kill two birds with one stone, he always said,
when you could kill twelve?”

“ตาของฉันเป็นพวกชอบตีลังกาคิดสี่ตลบนะ
เขาอาจจะมีเหตุผลที่เลือกเธอมากกว่าหนึ่งข้อก็ได้
เขาพูดเสมอว่า จะยิงปืนนัดเดียวให้ได้นกสองตัวทำไม
ในเมื่อเรายังพร้อมกันสิบสองตัวได้”

— เจนนิเฟอร์ ลินน์ บาร์นส์

words

words without boundaries

มรดกแห่งฮอว์ทอร์น The Hawthorne Legacy

เจนนิเฟอร์ ลินน์ บาร์นส์

เขียน

กิตติพล เอี่ยมมงคล

แปล

“รสนิยมของโทบีในวัยสิบเก้าปีนั้นหลากหลายมาก
- มีทุกอย่างตั้งแต่หนังสือการ์ตูนและปรัชญากรีก
ไปจนถึงนิยายสยองขวัญระทึกขวัญและหนังสือกฎหมาย”
- เจนนิเฟอร์ ลินน์ บาร์นส์

115014 คือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตคงไม่ใช่เรื่องง่ายเมื่อมันถูกผูกไว้กับมรดกหมื่นล้าน...

ตลอดเรื่องราวใน*เกมล่ามรดก*ก่อนหน้านี้ เอเวอรีได้พิสูจน์ความจริงข้อนี้ด้วยตัวเอง แม้จะฝ่าฟันทุกกลเกมจนไขปริศนาแรกได้ แม้จะเอาชีวิตรอดจากเหตุการณ์เสี่ยงตายมาได้แล้วครั้งหนึ่ง ปริศนาใหม่และภัยอันตรายยิ่งกว่ากลับต่อแถวกันเข้ามาไล่ล่าเอาชีวิตเธอครั้งแล้วครั้งเล่า พร้อมกับความจริงสำคัญข้อใหม่

มรดกที่โทเบียส ฮอว์ทอร์น ทั้งไว้ไม่ได้มีแค่ทรัพย์สินมูลค่าหมื่นล้าน...

เรื่องราวใน*มรดกแห่งฮอว์ทอร์น* เริ่มเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเอเวอรีและสี่หนุ่มแห่งฮอว์ทอร์นค่อยๆ ต่อจิ๊กซอร์เบาะแส และพบว่าปริศนาของทายาทที่หายตัวไปนั้นพันพัวกับสายใยแห่งโชคชะตาของผู้คนมากมาย ชั่วร้ายมรดกที่เศรษฐีเฒ่าทั้งไว้ยังรวมถึงบาดแผลลึกล้ำของคนในตระกูลที่ยังไม่เคยได้รับการเยียวยา

ขณะเดียวกัน ในช่วงเวลาแห่งปริศนาแสนท้าทาย ปัญหาหัวใจ กลับซับซ้อนยิ่งกว่า นอกจากปมปัญหาและอันตรายต่างๆ นานาที่ต้องเจอ เราจึงคงต้องขอให้ผู้อ่านทุกคนคอยเอาใจช่วยให้เอเวอรี่หัวใจตัวเองเสียที ก่อนที่ปมหัวใจจะขมวดแน่นจนคลายยากกว่าปริศนาใดๆ

และถ้าคุณพร้อมแล้วสำหรับการเผชิญหน้าภาคต่อที่เข้มข้นยิ่งกว่า ท้าทายหัวใจยิ่งกว่า และพลิกผันยิ่งกว่า เราก็ขอใช้คำนำนี้ต่างจดหมายเชิญ...

เชิญคุณมาร่วมค้นหาหัวใจของมรดกแห่งฮอว์ทอร์นไปด้วยกัน

\\words

คำนำผู้แปล

คงไม่ผิดนักหากจะพูดว่า *เกมล่ามรดก* คือการโยนพวกเรากลับไปบนกระดานเพื่อทำความรู้จักและร่วมไขปริศนาของคฤหาสน์ฮอว์ธอร์นไปพร้อมกันกับเอเวอรี ขณะที่ *มรดกแห่งฮอว์ธอร์น* คือการพลิกกระดานนั้นแล้วดึงเราดำดิ่งลงสู่เบื้องหลังที่มืดมิดและอันตรายยิ่งกว่า เมื่อเกมในครั้งนี้อพาเราย้อนกลับไปสู่ความลับที่ฝังลึกอยู่ในกำแพงคฤหาสน์ฮอว์ธอร์นมานานกว่ายี่สิบปี

ในฐานะผู้แปล ความท้าทายของการแปลนิยายเล่มนี้คือการรักษามวลอารมณ์ที่ซับซ้อนและเข้มข้นขึ้นเมื่อตัวละครทุกตัวถูกต้อนให้ต้องเผชิญหน้ากับบาดแผลในใจ ความเปราะบาง และความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดที่แฝงไปด้วยแรงดึงดูด การเลือกสรรถ้อยคำในเล่มนี้จึงเป็นงานที่ละเอียดอ่อนอย่างยิ่ง เพื่อโอบอุ้มทั้งความระทึกขวัญของการเติมพันด้วยชีวิตและความสับสนในใจของตัวละครหลักอย่างเอเวอรีเอาไว้ให้ครบถ้วนที่สุด

ผมกับบรรณาธิการจึงพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะเก็บทุกอารมณ์
ที่ซ่อนอยู่ระหว่างบรรทัด เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเติบโตของเอเวอรี่ที่เปลี่ยน
จากผู้เล่นที่ถูกก่อกวน มาเป็นคนที่พร้อมจะเดินหมากสืบสาวหาความจริง
ด้วยตัวเอง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านจะสนุกไปกับการเดินทางที่ลุ้นระทึก
จนแทบลืมหายใจ ได้สำรวจความหมายของคำว่าครอบครัวและสายเลือด
ในมุมที่คาดไม่ถึง และร่วมเปิดโปงความจริงที่ซ่อนอยู่ใต้เงาของตระกูล
ฮอว์ธอร์นไปพร้อม ๆ กันครับ

แต่อย่าลืมนะครับว่า ในเกมนี้ ทุกคำตอบที่ได้มาล้วนมีราคาที่ต้อง
จ่าย

ขอต้อนรับกลับสู่เกมอีกครั้งครับ

กิตติพล เอี่ยมกมล

แต่ชาลี

บทที่ 1

“เล่าให้ฉันฟังอีกทีสิ ตอนที่พวกเธอสองคนเล่นหมากรุกกันครั้งแรกในสวนสาธารณะนะ” ใบหน้าของเจมสันต้องแสงเทียน แต่ถึงแม้แสงจะน้อยนิด ฉันก็ยังมองเห็นประกายในดวงตาสีเขียวเข้มของเขาได้

“ไม่มีสิ่งใด – และไม่มีใคร – ที่จะทำให้เลือดของเจมสัน ฮอว์ทอร์น ลูบฉืดได้เท่ากับปริศนาอีกแล้ว

“ก็หลังจากงานศพแม่ฉันพอดี” ฉันตอบ “ไม่กี่วัน หรืออาจจะสักหนึ่งสัปดาห์”

เราสองคนอยู่ในอุโมงค์ใต้คฤหาสน์ฮอว์ทอร์น – ตามลำพัง ในที่ที่ไม่มีใครอื่นได้ยินเสียงเรา เพิ่งผ่านไปไม่ถึงเดือนนับตั้งแต่ฉันก้าวเท้าเข้ามายังคฤหาสน์หุหรวาโออาที่เท็กซัสแห่งนี้ครั้งแรก และหนึ่งสัปดาห์นับตั้งแต่เราไขปริศนาได้ว่าทำไมฉันถึงถูกพาตัวมาที่นี่

ถ้าเราไขปริศนานั้นได้แล้วจริงๆ ละกันนะ

“แม่กับฉันชอบไปเดินเล่นที่สวนสาธารณะด้วยกัน” ฉันหลับตาลงเพื่อจะได้จดจ่ออยู่กับข้อเท็จจริง ไม่ใช่สายตาแรงกล้าที่เจมสันใช้จับจ้องทุกคำพูดของฉัน “แม่เรียกสิ่งนั้นว่า เกมเดินเรื่อยเปื่อย” ฉันเตรียมใจรับมือความทรงจำแล้วลืมนตา “ไม่กี่วันหลังงานศพแม่ ฉันไปที่สวนสาธารณะคนเดียวเป็นครั้งแรก พอเดินไปใกล้สระน้ำก็เห็นคนมุงอะไรกันอยู่ ผู้ชายคนหนึ่งนอนอยู่บนทางเท้า หลับตา มีผ้าห่มขาดๆ คลุมตัวอยู่”

“คนไร้บ้าน” เจมสันเคยฟังเรื่องนี้มาหมดแล้ว แต่ความจดจ่อที่พุ่งตรง

มายังฉันอย่างกับเลเซอร์นั้นไม่เคยลดละ

“คนคิดว่าเขาตาย – หรือไม่กี่เมฆจนสลบไป แต่เขากลับลุกขึ้นนั่ง ฉันเห็นตำรวจนายหนึ่งเดินแหวกคนเข้ามา”

“แต่เธอเข้าถึงตัวผู้ชายคนนั้นก่อน” เจมสันพูดต่อให้ฉันจบ สบตาฉันริมฝีปากโค้งขึ้น “แล้วเธอก็ชวนเขาเล่นหมากรุก”

ฉันไม่คิดว่าแฮร์รี่จะรับข้อเสนอนี้ของฉัน อย่าว่าแต่เรื่องชนะเลย

“จากนั้นเราก็เล่นหมากรุกกันทุกสัปดาห์” ฉันพูด “บางทีก็สัปดาห์ละสองครั้ง หรือสามครั้ง เขาไม่เคยบอกอะไรฉันนอกจากชื่อตัวเอง”

เขาไม่ได้ชื่อแฮร์รี่จริง ๆ เขาโกหก และนั่นคือสาเหตุที่ทำให้ฉันมาอยู่ในอุโมงค์นี้กับเจมสัน ฮอว์ทอร์น นั่นคือสาเหตุที่เขาเริ่มมองฉันเหมือนปริศนาอีกครั้ง นี่เป็นโจทย์ที่เขา และมีเพียงเขาเท่านั้นที่จะไขออก

การที่มหาเศรษฐีหมื่นล้านอย่างโทเบียส ฮอว์ทอร์น ยกสมบัติให้คนแปลกหน้าซึ่งรู้จักลูกชายที่ “ตายไปแล้ว” ของเขา ต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่

“เธอแน่ใจนะว่าเป็นโทบี้” เจมสันถาม มวลอากาศระหว่างเราเหมือนมีประจุไฟฟ้าแล่นผ่าน

พักหลังมานี้ นอกจากเรื่องนั้นแล้ว ฉันก็แทบไม่มั่นใจอะไรอีกเลย เมื่อสามสัปดาห์ก่อนฉันยังเป็นแค่เด็กสาวธรรมดาที่ต้องดิ้นรนปากกัดตีนถีบพยายามอย่างเอาเป็นเอาตายที่จะเรียนให้จบมัธยมปลาย คว่าทุนการศึกษาแล้วหนีไปให้พ้น ๆ จู่ ๆ ก็มีคนมาบอกฉันว่าผู้ชายที่รวยที่สุดในประเทศคนหนึ่งเสียชีวิต และระบุชื่อฉันไว้ในพินัยกรรม โทเบียส ฮอว์ทอร์น ทั้งเงินหลายหมื่นล้านไว้ให้ฉัน แทบจะเรียกได้ว่าสมบัติทั้งหมดของเขา – โดยที่ฉันไม่รู้เลยว่าทำไม เจมสันกับฉันใช้เวลาสองสัปดาห์ช่วยกันคลี่คลายปริศนาและคำใบ้ที่ชายชราทิ้งไว้เบื้องหลัง *ทำไมต้องเป็นฉันล่ะหรือ* ก็เพราะชื่อของฉัน เพราะวันที่ฉันเกิด เพราะโทเบียส ฮอว์ทอร์น วางเดิมพันทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับความหวังอันริบหรี่ ว่าฉันอาจจะมีหนทางดึงดูดครอบครัวที่แตกแยกของเขา กลับมารวมกันได้อีกครั้ง

หรืออย่างน้อย นั่นก็เป็นสิ่งที่บทรูปในเกมส์สุดท้ายของชายชรานำพาให้เราเชื่อแบบนั้น

“ฉันแน่ใจ” ฉันยืนยันหนักแน่นกับเจมสัน “โทบียังมีชีวิตอยู่ และสมมติว่าตาของนายรู้เรื่องนั้น - ฉันรู้แหละว่าเป็นการสมมติที่ใหญ่เอาเรื่อง - แต่ถ้าเขาจริง ๆ เราก็ต้องสันนิษฐานว่า เขาเลือกฉัน ถ้าไม่ใช่เพราะฉันรู้จักโทบี ก็ต้องเป็นเขาเองนั่นแหละที่วางแผนให้เราได้เจอกันตั้งแต่แรก”

ถ้าจะมีเรื่องอะไรที่ฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับมหาเศรษฐีผู้ลวงล้อย่างโทเบียส ฮอว์ทอร์น เรื่องนั้นก็คือ เขาบางการได้แทบจะทุกสิ่ง และชักใยได้แทบจะทุกคน เขารักปริศนา คำทาย และเกม

เหมือนกับเจมสัน

“แล้วถ้าวันนั้นที่สวนสาธารณะไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอได้เจอน้ำของฉันล่ะ” เจมสันขยับเข้ามาหาฉันหนึ่งก้าว พลางงานอันบ้าคลั่งแผ่พุ่งออกมาจากตัวเขา “ลองคิดดูสิ คุณหนูทายาท เธอเคยบอกว่าครั้งเดียวที่ตาฉันเจอเธอคือตอนเธอหกขวบ และเขาเจอเธอในร้านอาหารที่แม่ของเธอเป็นพนักงานเสิร์ฟ เขาได้ยินชื่อเต็มของเธอ”

เอเวอรี โคลี แกรมบัส พอเรียงใหม่ก็จะกลายเป็น อะเวร์ริสกี แกมเบล (เดิมพื้นที่เสียงสุดขีด) ชื่อประเภทที่คนอย่างโทเบียส ฮอว์ทอร์น จะจดจำได้ไม่ลืม

“ถูกต้อง” ฉันพูด ตอนนี้เจมสันขยับเข้ามาใกล้ฉัน ใกล้เกินไปแล้ว หนุ่ม ๆ ตระกูลฮอว์ทอร์นทุกคนล้วนมีแรงดึงดูด ดูโดดเด่นเหนือธรรมดา พวกเขามีอิทธิพลต่อผู้คน - และเจมสันก็ถนัดนักเรื่องการใช้สิ่งนี้เพื่อให้ตัวเองได้สิ่งที่ต้องการ เขากำลังต้องการอะไรบางอย่างจากฉัน

“ทำไมตาของฉัน มหาเศรษฐีเท็กซัสที่มีเซฟส่วนตัวเป็นขบวนคอยรอรับใช้ ถึงต้องไปนั่งกินอะไรในร้านอาหารเล็ก ๆ - ตาม - ตรอก - ซอก - ซอย ในเมืองเล็ก ๆ ของคอนเนทิคัตที่ไม่มีใครเคยได้ยินชื่อด้วย”

สมองฉันแล่นเร็วขึ้น “นายคิดว่าเขากำลังตามหาอะไรบางอย่างหรือ”

เจมสันยิ้มเจ้าเล่ห์ “ไม่กี่ใครบางคน เป็นไปได้ไหมว่าตาเขาไปที่นั่นเพื่อตามหาโทบี แล้วเจอเธอเข้า”

น้ำเสียงตอนเขาพูดว่าเธอเจ๊อแววบางอย่าง เหมือนฉันเป็นคนสำคัญ เหมือนฉันมีความหมาย แต่เจมสันกับฉันเคยผ่านจุดนั้นกันมาแล้ว “แล้ว

เรื่องอื่นทั้งหมดเป็นแค่การเบี่ยงเบนความสนใจนั่นแหละ” ฉันถามพลาง เบือนหน้าหนีจากเขา “ชื่อของฉัน ความจริงที่ว่าเอมิลิตายในวันเกิดฉัน ปริศนาที่ตาของนายทิ้งไว้ให้เรา – ทั้งหมดนั้นเป็นแค่เรื่องโกหกเธอ”

เจมสันไม่มีปฏิกิริยาต่อชื่อเอมิลี ยามเมื่ออยู่ในวังวนของปริศนา ไม่มีสิ่งใดจะดึงความสนใจจากเขาไปได้ – แม้แต่เธอ “เรื่องโกหก” เจมสันทวนคำ “หรือไม่ก็กลวง”

เขาเอื้อมมือมาจับปลายผมออกจากหน้าฉัน แล้วเส้นประสาททั้งหมดในร่างกายฉันก็เข้าสู่โหมดเตือนภัย ฉันผงะหนี “หยุดมองฉันแบบนี้ได้แล้ว” ฉันบอกเขาเสียงเข้ม

“แบบไหน” เขาย้อนถาม

ฉันกอดอกและจ้องเขากลับ “นายจะจัดเสนห์ออกมาใช้เวลาต้องการอะไรสักอย่าง”

“คุณหนูหายาห พุดแบบนี้ฉันเจ็บนะ” ยัมกริมของเจมสันดูดีเกินกว่าที่ใครสักคนจะมีสิทธิ์ดูดีได้ “ที่ฉันต้องการก็แค่ให้เธอช่วยรื้อฟื้นความทรงจำดูหน่อย ตาของฉันเป็นพวกชอบตีลังกาคิดสี่ตลบนะ เขาอาจจะมึนเหตุผลที่เลือกเธอมากกว่าหนึ่งข้อก็ได้ เขาพูดเสมอว่า จะยิงปืนนัดเดียวให้ได้นกสองตัวทำไม ในเมื่อเรายังพร้อมกันลิบสองตัวได้”

มีบางอย่างเจออยู่ในน้ำเสียงของเขา ในสายตาเขายังจ้องฉันอยู่ บางอย่างที่ทำให้จะถลาลึกไปกับทุกอย่างได้ง่ายเหลือเกิน ทั้งความเป็นไปได้ ปริศนา แล้วก็ตัวเขา

แต่ฉันไม่ใช่คนประเภทที่จะทำผิดซ้ำสอง “นายอาจจะเข้าใจผิดก็ได้” ฉันหันหน้าหนีเขา “ถ้าเกิดตาของนายไม่รู้ว่โทบียังมีชีวิตอยู่ล่ะ ถ้าโทบิต่างหากที่รู้ว่าชายชราจับตาดูฉันอยู่และกำลังคิดจะยกสมบัติทั้งหมดให้ฉัน”

แฮร์รี เท่าที่ฉันรู้จัก เขาเป็นเซียนหมากรุกฝีมือหาตัวจับยาก บางทีวันนั้นในสวนสาธารณะอาจไม่ใช่เรื่องบังเอิญ บางทีเขาอาจเป็นฝ่ายตั้งใจเข้าหาฉันเอง

“เรากำลังพลาดอะไรบางอย่างไป” เจมสันว่า ขยับเข้ามายืนชิดด้านหลังฉัน “หรือบางที” เขาพึมพำคิดศีรษะฉัน “เธอก็ปิดบังอะไรบางอย่างอยู่”

เขาพูดไม่ผิดเสียทีเดียว ฉันไม่ใช่คนประเภทยอมหยายไฟหมดหน้าตัก – และเจมสัน วินเชสเตอร์ ฮอว์ทอร์น ก็ไม่ได้แก้งทำตัวน่าไว้วางใจเสียด้วยซ้ำ

“เข้าใจละ คุณหนูยายา” ฉันแทบจะได้ยินเสียงยามคลี่ยัมมูมปากของเขา “ถ้าเธออยากจะเล่นแบบนี้ ทำไมเราไม่ทำให้มันน่าสนใจขึ้นอีกหน่อยล่ะ”

ฉันหันกลับไปเผชิญหน้าเขา พอได้สบตากันตรงๆ ก็ยากที่จะไม่นึกถึงว่า ยามเจมสันจูบใครสักคนนั้น เขาไม่ได้จูบลงเชิง ไม่นุ่มนวล ไม่ใช่ของจริง ฉันเตือนตัวเอง สำหรับเขา ฉันเคยเป็นแค่ส่วนหนึ่งของปริศนา เป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งให้จួយใช้ และตอนนี้ฉันก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของปริศนาอยู่ดี

“ไม่ใช่ทุกอย่างที่เป็นเกม” ฉันพูด

“และบางที” เจมสันตอบโต้ ตาเป็นประกาย “นั่นแหละปัญหา นั่นอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เราต้องมาอยู่อยู่กับที่ในอุโมงค์พวกนี้วันแล้ววันเล่าวนเวียนอยู่กับเรื่องเดิมๆ ไม่ไปไหนซะที เพราะนี่ไม่ใช่เกม ยังไม่ใช่ เกมต้องมีกฎ เกมต้องมีผู้ชนะ บางทีนะ คุณหนูยายา สิ่งที่เรากับฉันต้องมีก่อนเพื่อจะไขปริศนาเรื่องโทบี ฮอว์ทอร์น อาจเป็นแรงจูงใจสักหน่อย”

“แรงจูงใจแบบไหน” ฉันหรีตามองเขา

“วางเดิมพันกันหน่อยเป็นไง” เจมสันเลิกคิ้ว “ถ้าฉันไขเรื่องทั้งหมดนี้ได้ก่อน เธอต้องยกโทษให้ฉัน แล้วก็ลืมการตัดสินใจผิดพลาดชั่ววูบเล็กๆ น้อยๆ ของฉันหลังจากที่เราถอดรหัสแบล็กวูดได้ไปซะ”

แบล็กวูดคือที่ที่เราได้รู้ความจริงว่าแฟนเก่าผู้จากไปของเขาเสียชีวิตในวันเกิดของฉัน นั่นเป็นช่วงเวลาอะไรๆ เริ่มกระจ่างชัดขึ้นมาเป็นครั้งแรกว่าโทเบียส ฮอว์ทอร์น ไม่ได้เลือกฉันเพราะฉันพิเศษ เขาเลือกฉันเพราะสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขาหลังการเลือกนั้นต่างหาก

หลังจากนั้น เจมสันก็ตัดรอนฉันอย่างไรเยื่อใยทันที

“แล้วถ้าฉันชนะ” ฉันสวนกลับ จ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีเขียวคู่นั้น “นายต้องลืมนะว่าเราเคยจูบกัน – และห้ามงัดเสนห์มาล่อลวงให้ฉันจูบนายอีกเด็ดขาด”

ฉันไม่ไวใจเขา แต่ฉันก็ไม่ไวใจตัวเองเวลาอยู่กับเขาเหมือนกัน

“ตกลงตามนั้น คุณหนูหายา” เจมสันก้าวเข้ามา ยืนชิดอยู่ข้างตัวฉัน
เขาโน้มริมฝีปากมาข้างหูฉันแล้วกระซิบ “เริ่มเกมได้”

บทที่ 2

เมื่อตกลงเดิมพันกันเรียบร้อยแล้ว เจมสันก็พุ่งตัวไปทางหนึ่งในอุโมงค์ ส่วนฉันแยกออกไปอีกทาง คฤหาสน์ฮอว์ทอร์นนั้นใหญ่โตมโหฬาร และกินพื้นที่กว้างขวางเสียจนแม้จะผ่านมาสัปดาห์แล้วฉันก็ยังสำรวจไม่ทั่ว ต่อให้ใครใช้เวลาสำรวจที่นี่เป็นปี ๆ ก็เชื่อว่าไม่รู้ทุกซอกทุกมุม รู้ทางลับและช่องลับทั้งหมดนั้น – และยังไม่แน่ว่าพวกอุโมงค์ใต้ดินด้วยซ้ำ

โชคดีหน่อย ฉันมันพวกหัวไว ฉันเดินลัดจากใต้ปีกอาคารฝั่งโรงยิมไปยังอุโมงค์ที่ลอดผ่านใต้ห้องดนตรี ฉันผ่านใต้เรือนกระจก ก่อนจะปีนบันไดลับขึ้นไปยังห้องใหญ่ ที่นั่นฉันเจอเนซ ฮอว์ทอร์น กำลังยืนฟังเตาผิงหินด้วยท่าทางสบายๆ เขารออยู่แล้ว

“ไ้ เด็กน้อย” เนซดูไม่สะทกสะท้านเลยสักนิดที่जूๆ ฉันก็โผล่พรวดออกมาจากไหนไม่รู้ จะว่าไปแล้ว บุคลิกของพี่ชายคนโตแห่งตระกูลฮอว์ทอร์นคนนี้ให้ความรู้สึกที่ว่า ต่อให้คฤหาสน์ทั้งหลังถล่มลงมารอบตัว เขาก็คงจะยืนฟังเตาผิงหินต่อไป เนซ ฮอว์ทอร์น คงแค่แตะปีกหมวกคาบอยทักทาย มัจจุราชที่มายืนอยู่ตรงหน้านั้นละ

“ไ้” ฉันทักตอบ

“เธอคงไม่ได้เจอเกรย์สันเลยใช่ไหม” เนซถาม ลำเนียงเท็กซัสยาคางของเขาทำให้คำถามนั้นฟังดูเนือยๆ

แต่นั้นไม่ได้ช่วยลดทอนความรุนแรงของสิ่งที่เขาเพิ่งพูดออกมาเลย “อืม” ฉันตอบสั้นๆ และตีหน้าตาย เกรย์สัน ฮอว์ทอร์น กับฉันรักษา

ระยะห่างระหว่างกันอยู่

“แล้วเธอก็คงไม่รู้อะไรเรื่องที่เกรย์คุยกับแม่ของพวกเราก่อนที่หล่อนจะย้ายออกไปใหม่”

สกาย ฮอว์ทอร์น ลูกสาวคนรองของโทเบียส ฮอว์ทอร์น และแม่ของหลานชายตระกูลฮอว์ทอร์นทั้งสี่ เคยพยายามลี้ภัยกับฉัน คนลึนๆ ไก่จริงๆ อยู่ในคุก แต่สกายโดนบีบให้ออกจากคุกหาฮอว์ทอร์นโดยเกรย์สัน ฉันจะปกป้องเธอเสมอ เขาบอกฉัน แต่เรื่องนี้...เรื่องของเรา...มันเป็นไปได้เอเวอรี่

“ไม่รู้เลย” ฉันตอบเสียงเรียบ

“กะอยู่แล้ว” แนซซิบตาให้ฉันนิดหนึ่ง “พี่สาวกับทนายของเธอตามหาเธออยู่แน่ะ ที่ปีกฝั่งตะวันออก” นั่นเป็นคำพูดที่แฝงนัยไว้มากที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้ยินมา ทนายของฉันคืออดีตคู่หมั้นของเขา และพี่สาวของฉันคือ...

ฉันไม่รู้วาลิบปีกกับแนนซ ฮอว์ทอร์น เป็นอะไรกัน

“ขอบคุณ” ฉันบอกเขา แต่เมื่อเดินขึ้นบันไดวนไปยังปีกฝั่งตะวันออกของคุกหาฮอว์ทอร์น ฉันก็ไม่ได้ไปตามหาลิบบีหรืออลิซา ฉันพ่นกับเจมสันเอาไว้ และฉันตั้งใจจะชนะ จุดหมายแรกคือห้องทำงานของโทเบียส ฮอว์ทอร์น

ในห้องทำงานมีโต๊ะไม้มะฮอกกานีตัวหนึ่ง และหลังโต๊ะคือผนังที่เต็มไปด้วยถ้วยรางวัล สิทธิบัตร และหนังสือที่มีชื่อฮอว์ทอร์นอยู่บนสันปก - เป็นภาพชวนตะลึงที่ย้ำเตือนว่าพี่น้องตระกูลฮอว์ทอร์นไม่ธรรมดาเลยสักนิด พวกเขาได้รับโอกาสทุกอย่าง และชายซวาก็คาดหวังให้พวกเขาเหนือธรรมดา แต่ฉันไม่ได้มาที่นี่เพื่อยืนจ้องถ้วยรางวัล

แทนที่จะทำอย่างนั้น ฉันนั่งลงหลังโต๊ะทำงานและปลดล็อกกลไกช่องลับที่เพิ่งค้นพบเมื่อไม่นานมานี้ ในนั้นมีแฟ้มอยู่แฟ้มหนึ่ง ข้างในแฟ้มมีรูปถ่ายของฉัน รูปถ่ายนับไม่ถ้วน ย้อนหลังไปหลายปี หลังจากเจอกันที่ร้านอาหารในวันเปลี่ยนโชคชะตาครั้งนั้น โทเบียส ฮอว์ทอร์น ก็คอยจับตาดูฉันมาตลอด ทั้งหมดนี้เป็นเพราะชื่อของฉันอย่างนั้นหรือ หรือเขามีแรงจูงใจอื่น

กันแน่

ฉันพลิกดูรูปพวกนั้นผ่านๆ แล้วดึงออกมาสองใบ เจมสันพูดถูก ตอนอยู่ในอูโมงค์ ฉันปิดบังอะไรเขาอยู่จริงๆ ฉันเคยถูกถ่ายรูปตอนอยู่กับโทบีสองครั้ง แต่ทั้งสองครั้ง ส่วนเดียวของผู้ชายข้างๆ ฉันที่ช่างภาพถ่ายติดมาได้ก็คือด้านหลังศีรษะของเขา

โทเบียส ฮอว์ทอร์น เห็นโทบีจากด้านหลังก็จำได้แล้วอย่างนั้นหรือ หรือ “แฮร์รี” รู้ตัวว่ากำลังถูกแอบถ่ายจึงตั้งใจหันหน้าหนีกล้อง

มอริในแองเบาส์ นี่ก็ไม่ได้ช่วยอะไรเท่าไรเลย สิ่งที่แฟ้มนี้ช่วยยืนยันจริงๆ ก็คือ โทเบียส ฮอว์ทอร์น จับตาดูฉันมาหลายปีก่อน “แฮร์รี” จะโผล่มาเสียอีก ฉันพลิกผ่านรูปถ่ายพวกนั้นไปยังสำเนาสตูดิโอของตัวเอง ลายเซ็นของแม่ดูประณีต ส่วนของพ่อเหมือนตัวเขียนกับตัวพิมพ์ผสมกันแปลกๆ โทเบียส ฮอว์ทอร์น ชีตเน้นลายเซ็นของพ่อฉันไว้ ชีตเน้นตรงวันเกิดของฉันด้วย

10/18 ฉันรู้ว่าวันนี้มีความหมายอย่างไร เกรย์สันกับเจมสันต่างเคยรักผู้หญิงที่ชื่อเอมิลี ลัฟลิน การตายของเธอ – ในวันที่ 18 ตุลาคม – ทำให้พวกเขาแตกหักกัน ไม่รู้ทำไมชายชราถึงตั้งใจให้ฉันดึงพวกเขากลับมาคืนดีกัน แต่ทำไมโทเบียส ฮอว์ทอร์น ต้องชีตเน้นลายเซ็นพ่อฉันด้วยล่ะ ริกกี แกรมบ์ส เป็นพวกไม่รับผิดชอบ เขาไม่ใส่ใจกระทั่งจะรับโทรศัพท์ด้วยซ้ำตอนแม่ฉันตาย ถ้าเขามีอำนาจตัดสินใจ ฉันคงต้องระเห็จไปอยู่สถานสงเคราะห์แล้ว ฉันจ้องมองลายเซ็นของริกกี พยายามเพ่งมอง หวังให้เหตุผลที่โทเบียส ฮอว์ทอร์น ชีตเน้นลายเซ็นนี้กระจางชัดขึ้นมา

ว่างเปล่า

ในหัวของฉัน เสียงของแม่อัดขึ้นมา *แม่มีความลับอยู่อย่างหนึ่ง* แม่เคยบอกฉัน เน้นนานก่อนที่โทเบียส ฮอว์ทอร์น จะระบุชื่อฉันในพินัยกรรมเกี่ยวกับวันที่ลูกเกิด

ไม่ว่าแม่จะหมายถึงเรื่องอะไร ฉันคงไม่มีทางเดาถูกในเมื่อแม่จากไปแล้ว สิ่งเดียวที่รู้แน่ชัดคือฉันไม่ใช่คนในตระกูลฮอว์ทอร์น ต่อให้ชื่อพ่อบนสตูดิโอใบนั้นยังไม่พอใช้เป็นหลักฐาน ผลตรวจดีเอ็นเอก็ยืนยันแล้วว่า

ฉันไม่มีสายเลือดฮอร์ทอน

ทำไมโทบิถึงตามหาตัวฉัน แล้วเขาตามหาตัวฉันจริงๆหรือเปล่า ฉันนึกถึงตอนเจมสันพูดถึงตาของเขาเรื่องยิงปืนนัดเดียวได้นกสิบสองตัว ฉันย้อนกลับไปดูในแฟ้มอีกครั้ง พยายามหาเศษเสี้ยวความหมายบางอย่าง มีอะไรที่ฉันมองข้ามไปไหมนะ ต้องมีอะไรสักอย่างสิ -

เสียงเคาะประตูคือคำเตือนเดียวที่ฉันได้รับ ก่อนที่ลูกบิดประตูจะเริ่มหมุน ฉันขยับตัวรวบรวมรูปถ่ายพวกนั้นอย่างรวดเร็วและสอดแฟ้มกลับไปในห้องลับ

“อยู่นี่เอง” อลิซา ออร์เตกา ยอดทนายความ คือแบบอย่างของความเชื่อมั่นอาชีพ เธอเลิกคิ้วทำหน้าแบบที่ฉันตั้งชื่อไว้ในใจว่า สีหน้าแบบอลิซา “ฉันเดาถูกใช่ไหมว่าเธอเล่นเกมไปแล้ว”

“เกม” ฉันทวนคำ ไม่แน่ใจว่าเธอหมายถึงเกมไหน ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเล่นเกมมาตลอดตั้งแต่วินาทีแรกที่ก้าวเท้าผ่านประตูอุทยานฮอร์ทอนเข้ามา

“เกมอเมริกันฟุตบอล” อลิซาขยายความพร้อมทำสีหน้าแบบอลิซา ใส่ฉันอีกรอบ “ภาคสองของการเปิดตัวเธอในวงสังคมเท็กซัส ในเมื่อสกายออกจากอุทยานฮอร์ทอนไปแล้ว ภาพลักษณ์ก็ยิ่งสำคัญกว่าที่เคย เราต้องเป็นฝ่ายควบคุมเรื่องเล่า ว่านี่คือเรื่องราวของซินเดอเรลลา ไม่ใช่ข้าวจ้าว - และนั่นหมายความว่าเธอต้องเล่นบทซินเดอเรลลาในที่สาธารณะ เล่นให้บ่อยและแนบเนียนที่สุดเท่าที่จะทำได้ เริ่มจากการไปใช้โซนที่นั่งส่วนตัวของเจ้าของทีมคืนนี้เลย”

ที่นั่งส่วนตัวของเจ้าของทีม ฉันถึงบางอ้อ “เกม” ฉันทวนคำอีกครั้ง คราวนี้เริ่มเข้าใจแล้ว “หมายถึงเกมการแข่งขันเอ็นเอฟแอลสินะ เพราะฉันเป็นเจ้าของทีมอเมริกันฟุตบอลนี่”

เรื่องนั้นยังคงเหลือเชื่อสุดๆ จนทำให้ฉันเกือบลืมอีกเรื่องที่อลิซาพูดถึงไปเสียสนิท - เรื่องของสกาย ตามที่ฉันตกลงไว้กับเกรย์สัน ฉันจะบอกใครไม่ได้เรื่องที่แม่ของเขามีส่วนพยายามฆ่าฉัน เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน เขาจัดการเรื่องนี้แล้ว

เหมือนที่เขาสัญญาไว้เปะ

“ในโซนที่หนึ่งส่วนตัวมีสี่สิบแปดที่นั่ง” อลิซาพูด เข้าโหมดบรรยาย “ฝั่งที่หนึ่งคร่าวๆ จะถูกกำหนดล่วงหน้าหลายเดือน เฉพาะวีไอพีเท่านั้น นี่ไม่ใช่แค่อเมริกันฟุตบอล แต่มันคือไบเบิ้ลทางสู่โต๊ะเจรจาธุรกิจอื่นๆ อีกเป็นโหล บัตรเชิญนี้ใครๆ ก็อยากได้กันทั้งนั้น – ไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง คนดัง หรือซีอีโอ ฉันให้อิเรนตรวจสอบประวัติทุกคนในรายชื่อแขกคืนนี้แล้ว และเราจะเตรียมช่างภาพมืออาชีพไว้รอเก็บภาพตามกลยุทธ์ที่วางไว้ แล่นดอนร่างข่าวประชาสัมพันธ์เตรียมไว้แล้ว ซึ่งจะปล่อยออกไปหนึ่งชั่วโมงก่อนเกมเริ่ม สิ่งเดียวที่เหลือให้ต้องกังวลก็คือ...”

อลิซาละคำพูดไว้อย่างนุ่มนวล

ฉันแค่นเสียดาย “ฉันเหรอคะ”

“นี่คือเรื่องชินเดอเรลลา” อลิซาเตือนความจำฉัน “เธอคิดว่าชินเดอเรลลาจะไล่่อะไรไปดูเกมเอ็นเอฟแอลนัดแรกในชีวิตล่ะ”

นั่นต้องเป็นคำถามลวงแน่ๆ

“แบบนี้หรือเปล่า” ลิบบีโผล่หน้าเข้ามาที่ประตู เธอสวมเสื้อเจอร์ซีย์ทีมโลนสตาร์ส เข้าชุดกับผ้าพันคอ ถุงมือ และรองเท้าบูต ผมสีน้ำเงินมัดเป็นเปีย ผูกริบบิ้นสีน้ำเงินและสีทองช่อใหญ่

อลิซาผินยิ้ม “ใช่” เธอบอกฉัน “ประมาณนั้น – แต่ตัดลิปสติกสีดำ ขาหาลีปสีดำ และสร้อยคอไขกเกอร์ออกนะ” ลิบบีเป็นสาวสไตล์กอทิกที่ร่าเริงที่สุดในโลก และอลิซาก็ไม่ปลื้มรสนิยมแฟชั่นของพี่สาวฉันเอาเสียเลย “อย่างที่คุณพูดไป” อลิซาพูดต่อด้วยเสียงหนักแน่น “คืนนี้สำคัญมาก ตอนที่เอเวอรีเล่อบทชินเดอเรลลาลูกน้อง ฉันจะคอยเดินทักทายแขกเหรื่อและหยิ่งท่าทีของพวกเขา”

“ท่าทีเรื่องอะไรคะ” ฉันถาม ฉันฟังมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าแล้วว่าพินัยกรรมของโทเบียส ฮอว์ทอร์น รัศมูไรซ์ของโหว เท้าที่ฉันรู้ คนตระกูลฮอว์ทอร์นเลิกพยายามคัดค้านมันไปแล้ว

“หาผู้มีอิทธิพลมาอยู่ฝั่งเราเพิ่มไว้บ้างก็ไม่เสียหายหรอก” อลิซาพูด “และเราก็อยากให้พันธมิตรของเราเบาใจ”

“หวังว่าจะไม่ขัดจังหวะนะ” แชนซ์ทำท่าเหมือนเขาเพิ่งบังเอิญมาเจอเราสามคน – เหมือนเขาไม่ใช่คนที่บอกฉันเองว่าอลิซากับลิปบี้ตามหาฉันอยู่ “ว่าต่อลี ลีลี” เขาบอกทนายของฉัน “เมื่อตะกี้เธอพูดอะไรเรื่องเบาใจนะ”

“เราต้องทำให้ผู้คนรู้ว่าเอเวอรี่ไม่ได้มาที่นี่เพื่อสร้างความปั่นป่วน” อลิซาลีแยงที่จะมองหน้าแนชตรงๆ เหมือนคนไม่กล้าสู้แสงอาทิตย์ตรงๆ “ตาของนายมีทั้งเงินลงทุน หุ่นส่วนธุรกิจ แล้วก็เส้นสายทางการเมือง – เรื่องพวกนี้ต้องรักษาสมดุลอย่างระมัดระวัง”

“ความหมายจริงๆ ของคำพูดนั้น” แชนซ์บอกฉัน “ก็คือหล่อนต้องการให้คนคิดว่า แม็กนามารา ออร์ตเกา แอนด์โจนส์ คุมสถานการณ์ได้อยู่หมด”

สถานการณ์? ฉันคิด หรือตัวฉันกันแน่ ฉันไม่ปลื้มเมื่อคิดว่าต้องเป็นหุ่นเชิดของใคร อย่างน้อยในทางทฤษฎี สำนักงานทนายความนี้ควรจะทำงานให้ฉันสิ

นั่นทำให้ฉันนึกอะไรออก “อลิซาคะ จำตอนที่ฉันขอให้คุณเอาเงินไปให้เพื่อนคนหนึ่งของฉันได้ไหม”

“แฮร์รีใช่ไหม” อลิซาตอบ แต่ฉันรู้สึกได้ชัดเจนว่าสมมติของเธอแตกกระเจิงไปสามทาง ระหว่างคำถามของฉัน แผนการใหญ่สำหรับคืนนี้ แล้วก็มุมปากของแนชที่กระตุกยิ้มตอนเห็นชุดของลิปบี้

สิ่งสุดท้ายที่ฉันอยากให้นายของฉันสนใจก็คือสายตาที่แพนเก่าเธอมองพี่สาวฉัน “ใช่ คุณส่งเงินไปให้เขาได้หรือเปล่าคะ” ฉันถาม วิธีที่ง่ายที่สุดในการได้คำตอบคือการตามหาตัวโทบี้ – ให้เจอก่อนเจมสัน

อลิซาละสายตาจากลิปบี้และแนช “น่าเสียดาย” เธอตอบฉับไว “คนของฉันไม่พร่องรอยแฮร์รีเพื่อนของเธอเลย”

ฉันครุ่นคิดถึงนัยของคำตอบนั้น โทบี้ ฮอว์ทอร์น ปรากฏตัวที่สวนสาธารณะไม่กี่วันหลังแม่ฉันเสียชีวิต และไม่ถึงเดือนหลังฉันจากมา เขาก็หายตัวไป

“เอละ” อลิซาพูด ประสานมือไว้ด้านหลังลำตัว “มาว่ากันเรื่องเสื้อผ้าของเธอดีกว่า...”

บทที่ 3

อับไม่เคยดูการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลเลยสักครั้งในชีวิต แต่ในฐานะเจ้าของคนใหม่ของทีมเท็กซัสโลนสตาร์ส จะให้ฉันพูดแบบนี้ออกไปตรงๆ กับฝูงนักข่าวที่กรุเข้ามาล้อมรถเอสยูวีตอนเราจอดเทียบหน้าสนามก็คงไม่ได้พอๆ กับที่ฉันไม่มีทางยอมรับออกไปแน่ๆ ว่า เลือจเจอร์ซีย์เปิดไหล่กับรองเท้านูตคาบอยสีน้ำเงินเมทัลลิกที่ใส่อยู่นี่ให้ความรู้สึกเป็นตัวเองพอๆ กับตอนใส่ชุดฮาลโลวีนนั้นแหละ

“ลดกระจกลงสิ” อลิซาบอกฉัน “ยืม แล้วตะโกนว่า ‘โลนสตาร์สสู้ๆ!’”

ฉันไม่อยากลดกระจกลง ไม่อยากยืม ฉันไม่อยากตะโกนอะไรทั้งนั้น – แต่ฉันก็ทำ เพราะนี่คือเรื่องชินเดอเรลลา และฉันเป็นนางเอก

“เอเวอรี!”

“เอเวอรี มองทางนี้หน่อย!”

“รู้สึกยังงี้บ้างกับเกมแรกในฐานะเจ้าของทีมคนใหม่”

“มีอะไรจะพูดเกี่ยวกับข่าวที่บอกว่าคุณทำร้ายร่างกายสกาย ฮอว์ทอร์นไหม”

ฉันไม่ได้ปีกรับมือลื้อมามากนัก แต่ก็มากพอจะรู้กฎเหล็กยามนักข่าวตะโกนร่ำคำถามใส่หน้า นั่นคือ อย่าตอบ ฉันได้รับอนุญาตให้พูดได้แค่ว่า ฉันตื่นเต้น ซาบซึ้งใจ ทั้ง และตื่นเต้นใจในทำนองที่*พิเศษที่สุด*เท่าที่จะเป็นไปได้

ดังนั้นฉันจึงพยายามแสดงความตื่นเต้น ความซาบซึ้ง และความทึ่ง

ออกมาอย่างเต็มที่ที่สุด คนเกือบแสนจะเข้าชมเกมในสนามคีนี่ อีกหลายล้านคนทั่วโลกจะเฝ้าดูอยู่หน้าจอ ส่งเสียงเชียร์ทีมนี้ ทีมของฉัน

“โลนสตาร์สส์!” ฉันทะโกน ฉันกำลังจะเลื่อนกระจกขึ้น แต่จังหวะที่นิ้วแตะปุ่ม ร่างหนึ่งก็โผล่พรวดออกมาจากฝูงชน ไม่ใช่ผู้ชาย

พ่อของฉัน

ริกกี แกรมบัส ทำเหมือนฉันเป็นส่วนเกินมาทั้งชีวิต หรืออาจแหยกว่านั้นอีก ฉันไม่ได้เจอเขามาปีกว่าแล้ว แต่พอฉันได้มรดกหมื่นล้านนะหรือ เขาก็มายืนอยู่ตรงนั้น

ฉันหันหน้าหนีเขา – และพวกปาปารัซซี – แล้วเลื่อนกระจกปิด

“เอฟ?” เสียงของลิบบีดังถึงเลขนะที่รถเอสยูวีกันกระสุนของเราเคลื่อนหายเข้ามาสู่โรงจอดรถส่วนตัวใต้สนาม พี่สาวฉันมองโลกในแง่ดี เธอเชื่อในความดีของมนุษย์ – รวมถึงผู้ชายที่ไม่เคยทำบาอะไรเพื่อเราสองคนเลยสักอย่าง

“พารู้หรือเปล่าว่าเขามา” ฉันถามเสียงต่ำ

“ไม่!” ลิบบีพูด “สาบานได้!” เธอกัดริมฝีปากล่างจนลิปสติกสีดำนี้อะขอบ “แต่เขาแค่ขอคุยด้วย”

ก็แท่งสิ

ที่เบาะคนขับ ไอเรน หัวหน้าที่มีรักษาความปลอดภัยของฉัน จอดรถเอสยูวีและพูดใส่หูฟังด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น “สังเกตสถานการณ์ที่ทางเข้าทิศเหนือหน่อย จับตาดูอย่างเดียว แต่ผมต้องการให้รายงานทุกความเคลื่อนไหว”

ข้อดีของการเป็นมหาเศรษฐีที่มีทีมรักษาความปลอดภัยซึ่งเต็มไปด้วยอดีตหน่วยรบพิเศษก็คือ โอกาสที่ฉันจะถูกลอบทำร้ายอีกครั้งแทบเป็นศูนย์ ฉันกดชมความรู้สึกที่ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาจากการเห็นหน้าริกกีเอาไว้ แล้วก้าวลงจากรถเข้าไปภายในสนามกีฬาที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในโลก “ลุยกันเลย” ฉันพูด

“บอกไว้ก่อนนะ” อลิซาบอกฉันขณะลงจากรถ “สำนักงานรับมือพ่อของเธอได้สบายมาก”

และนั่นก็คือข้อดีของการเป็นลูกคำเพียงรายเดียวของสำนักงานกฎหมาย

มูลค่าหลายพันล้านดอลลาร์

“เธอโอเคไหม” อลิซาถามย้ำ เธอไม่ใช่พวกชอบแสดงความห่วงใยอะไรทำนองนั้น เป็นไปได้มากกว่าเธอกำลังพยายามประเมินว่าคืนนี้ฉันจะทาสีเสื้อหรือเปล่า

“ฉันโอเคค่ะ” ฉันพูด

“ทำไมหล่อนจะต้องไม่โอเคด้วยล่ะ”

เสียงนั้น – หุ้มต่ำและนุ่มนวล – ดังมาจากลิฟต์ด้านหลัง เป็นครั้งแรกในรอบเจ็ดวันที่ฉันได้หันไปมองเกรย์สัน ฮอว์ทอร์น ตรงๆ เขามีผมสีอ่อนดวงตาสีเทาเหมือนน้ำแข็ง และโหนกแก้มที่คมสันพอจะนับเป็นอาวุธได้เลย สองสัปดาห์ก่อน ฉันคงพูดได้เต็มปากว่าเขาเป็นผู้ชายที่มั่นใจในตัวเอง หลงตัวเอง และเป็นไอ้บ้าที่หยิ่งยโสที่สุดที่ฉันเคยเจอ

แต่ตอนนี้ฉันไม่แน่ใจแล้วว่าเจนนียามเกรย์สัน ฮอว์ทอร์น ว่าอย่างไรดี

“ทำไม” เขาพูดย้ำชัดถ้อยชัดคำพลางก้าวออกมาจากลิฟต์ “เอเวอรี่จะต้องไม่โอเคด้วยล่ะ”

“พอที่ไร้ความรับผิดชอบโผล่มาข้างนอกนั่นนะ” ฉันพิมพ์ “แต่ช่างเถอะ”

เกรย์สันจ้องฉันเขม็ง สายตาเขาเจาะทะลุเข้ามาในดวงตาฉัน ก่อนจะหันไปทางโอเรน “เขาเป็นภัยคุกคามหรือเปล่า”

ฉันจะปกป้องเธอเสมอ เขาเคยให้คำมั่นไว้ แต่เรื่องนี้...เรื่องของเรา...มันเป็นไปไม่ได้ เอเวอรี่

“ฉันไม่ต้องการให้นายมาปกป้อง” ฉันบอกเกรย์สันด้วยเสียงแข็งกร้าว “ถ้าเป็นเรื่องรักก็ ฉันถือเป็นผู้เชี่ยวชาญในการดูแลตัวเองเลยล่ะ” ฉันก้าวจับๆ ผ่านหน้าเกรย์สัน สวนเข้าไปในลิฟต์ที่เขาเพิ่งเดินออกมาก่อนหน้านี้

เคล็ดลับของการถูกทอดทิ้งคือ อย่ายอมให้ตัวเองโยยหาคนที่จากไปเด็ดขาด

หนึ่งนาทีต่อมา เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกสู่ห้องสวีทของเจ้าของทีม ฉันก้าวออกมาโดยมีอลิซาอยู่ด้านหนึ่งและโอเรนอยู่อีกด้านหนึ่ง และฉันก็ไม่ได้หันกลับไปมองเกรย์สันแม้แต่นิดเดียว ในเมื่อเขาลงลิฟต์มาเจอฉัน ก็แปลว่า

เขาน่าจะขึ้นมาที่นี่ก่อนแล้ว และคงคุยจ้อกับคนนั้นคนนี้ไปแล้ว โดยไม่มีฉัน

“เอเวอรี ในที่สุดเธอก็มา” ซารา ฮอร์ทอร์น-คัลลิกิริส สวมสร้อยไข่มุกเม็ดเล็กประณีตรอบคอ บางอย่างในรอยยิ้มบางเฉียบของเธอทำให้ฉันรู้สึกว้าว ถ้าเธอตั้งใจจะทำขึ้นมา เธอก็น่าจะใช้สร้อยไข่มุกเส้นนั้นฆ่าคนได้

“ฉันไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าคีนี่เธอจะมาปรากฏตัว”

และคุณก็เตรียมจะนั่งเป็นเจ้าภาพแทนฉันแล้วสินะ ฉันสรุปในใจนึกถึงสิ่งที่อลิซาพูดไว้ – เรื่องพันธมิตร ผู้เล่นที่มีอำนาจ และอิทธิพลที่ซื้อได้ด้วยตัวเข้าห้องสวิตนี้

ก็อย่างที่เจมสันพูดบ่อยๆ นั่นละ เริ่มเกมได้

บทที่ 4

ห้องสวีต ของเจ้าของทีมมองเห็นเส้นห้าสิบหลา¹ ในมุมที่สมบูรณ์แบบที่สุด แต่หนึ่งชั่วโมงก่อนเริ่มการแข่งขัน ไม่มีใครมองสนามเลย ห้องสวีตกินพื้นที่ กว้างออกไปทางด้านหลัง และยิ่งไกลจากที่นั่งมากเท่าไร มันก็ยิ่งดูเหมือนบาร์ หรือคลับชั้นเลิศมากขึ้นเท่านั้น คินนี่ฉันคือเครื่องสร้างความบันเทิง – คือ ของแปลก คือของหายาก คือตุ๊กตากระดาดที่แต่งตัวเข้ากับบรรยากาศ ในช่วงเวลายาวนานราวกับชั่วนิรันดร์ ฉันจับมือ โปสท่าถ่ายรูป และแก้มัก ทำเป็นเข้าใจมุกตลกเกี่ยวกับอเมริกันฟุตบอล ฉันพยายามไม่จ้องนักร้อง บ๊อบสตาห์ อดีตรองประธานาธิบดี และยักษ์ใหญ่ด้านเทคโนโลยีที่น่าจะทำเงิน ในช่วงพักไปปีสวาระได้มากกว่าที่คนส่วนใหญ่ทำได้ตลอดชีวิตเสียอีก

สมองของฉันหยุดทำงานไปเลยเมื่อได้ยินคำว่า “ผ่าบาท” และรู้ว่ามัน เชื้อพระวงศ์ตัวจริงมาร่วมงานด้วย

อลิซาคงสัมผัสได้ว่าฉันใกล้ถึงขีดจำกัดแล้ว “ใกล้ถึงเวลาเริ่มแข่งแล้ว” เธอพูดพลางวางมือเบา ๆ บนไหล่ฉัน – น่าจะกันไม่ให้ฉันหนีมากกว่า “ไปนั่ง เถอะ”

ฉันทนอยู่จนถึงช่วงพักครึ่ง จากนั้นก็เผ่นหนีจริง ๆ เกรย์สันเข้ามา ขว้างฉัน เขาพยักพยเปิดไปทางด้านหนึ่งโดยไม่พูดอะไร จากนั้นก็เริ่มเดิน

¹ เส้นกึ่งกลางสนามที่แบ่งสนามออกเป็นสองฝั่งเท่า ๆ กัน และมักถูกใช้เป็นจุดอ้างอิงสำคัญ ทั้งในเชิงกลยุทธ์และเชิงสัญลักษณ์ การได้ที่นั่งบริเวณเส้นห้าสิบหลาถือว่าเป็นที่นั่งที่ดีที่สุด เพราะมองเห็นเกมได้สมดุลทั้งสองฝั่ง

ออกไป โดยมั่นใจว่าฉันจะเดินตาม

แม้จะขัดใจ แต่ฉันก็เดินตามอยู่ดี สิ่งที่ฉันเจอคือลิฟต์ตัวที่สอง

“ตัวนี้ขึ้นข้างบน” เขาบอกฉัน การไปไหนมาไหนกับเกรย์สัน ฮอว์ทอร์น น่าจะเป็นความคิดที่ผิดพลาด แต่ในเมื่ออีกทางเลือกหนึ่งคือการต้องบั่นหน้าสังสรรค์ต่อไป ฉันจึงตัดสินใจยอมเสี่ยง

เราสองคนขึ้นลิฟต์กันไปเงียบ ๆ ประตูเปิดออกสู่ห้องเล็ก ๆ ที่มีเก้าอี้ห้าตัว ทุกตัวว่างเปล่า วิญญาณจากตรงนี้ดีกว่าข้างล่างเสียอีก

“ตาของฉันทนสังสรรค์ในห้องสวีตได้ไม่นานหรอก พอรู้สึกเวียนก็จะหันขึ้นมาบนนี้” เกรย์สันบอกฉัน “มีแค่ฉันกับพวกพี่น้องที่ได้รับอนุญาตให้ตามขึ้นมา”

ฉันนั่งลง มองออกไปที่สนาม ผู้คนแน่นขนัด พลังงานพลุ่งพล่าน ความโกลาหลและเสียงอึกทึกที่นั่นท่วมทับหัวฉันเกือบเกิน แต่ในห้องนี้กลับเงียบกริบ

“ฉันนึกว่าเธอจะมาดูเกมกับเจมสันเสียอีก” เกรย์สันไม่มีท่าทีว่าจะนั่งเหมือนไม่ไว้ใจตัวเองหากต้องอยู่ใกล้ฉันเกินไป “พวกเธอสองคนใช้เวลาอยู่ด้วยกันบ่อยนี่”

คำพูดนั้นทำให้ฉันหงุดหงิดด้วยเหตุผลที่อธิบายไม่ถูก “น้องชายนายกับฉันเดิมพันกันไว้”

“เดิมพันอะไร”

ฉันไม่ได้ตั้งใจจะตอบ แต่พอเหลือบไปสบตาเขา ฉันก็อดไม่ได้ที่จะพูดประโยคหนึ่งซึ่งมั่นใจว่าจะเรียกปฏิกิริยาจากเขาได้แน่ ๆ “โทบี้ยังไม่ตาย”

ถ้าเป็นคนอื่นคงไม่อาจสังเกตเห็นปฏิกิริยาของเกรย์สัน แต่ฉันเห็นอาการสะดุ้งและผ่านตัวเขา ดวงตาสีเทาจ้องฉันไม่ลดละ “ว่าไงนะ”

“หน้าของนายยังมีชีวิตอยู่ แกมยังสนุกกับการแก่งแย่งเป็นคนที่บ้านในนิวคาสเซิล คอนเนทิคัต” ฉันน่าจะพูดจาถนอมน้ำใจกว่านี้หน่อย

เกรย์สันขยับเข้ามาใกล้ เขายอมลดตัวลงมานั่งข้างฉัน ความตึงเครียดปรากฏชัดบนลำแขนขณะที่เขาประสานมือไว้ระหว่างเข่า “ตกลงเธอพูดเรื่องอะไรกันแน่ เอเวอรี”

ฉันไม่ชินกับการได้ยินเขาเรียกชื่อจริง แต่สายเกินไปแล้วที่จะถอนคำพูด “ฉันเห็นรูปโทบี้ในล็อกเกตของยายทวดนาย” ฉันหลับตา หวนนึกถึงช่วงเวลานั้น “ฉันจำเขาได้ เขาบอกฉันว่าชื่อแฮร์รี เราเล่นหมากรุกกันในสวนทุกอาทิตย์มาปีกว่าแล้ว” ฉันลืมตาขึ้นอีกครั้ง “เจมส์กับฉันไม่แน่ใจว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร - ในตอนนี้ เราเลยเดิมพันกันว่าใครจะรู้คำตอบก่อน”

“เธอบอกใครไปแล้วบ้าง” น้ำเสียงของเกรย์สันจริงจังเหลือเกิน

“เรื่องเดิมพันนะเธอ”

“เรื่องโทบี้”

“ยายทวดอยู่ที่นั่นตอนฉันรู้เรื่องนี้ ฉันกะว่าจะบอกอลิซา แต่--”

“อย่า” เกรย์สันสวนขึ้นมา “ห้ามแพร่งพรายเรื่องนี้ให้ใครรู้แม้แต่คนเดียว เข้าใจไหม”

ฉันจ้องเขา “ฉันชักรู้สึกว่าตัวเองไม่เข้าใจซะแล้วสิ”

“แม่ของฉันไม่มีสิทธิ์คัดค้านพินัยกรรม ป้าฉันก็ไม่มีสิทธิ์ แต่ถ้าเป็นโทบี้ละ” เกรย์สันโถมมาในฐานะทนายทนายผู้มีสิทธิ์โดยตรง ในบรรดาพี่น้องฮอว์ทอร์น เขาทำใจเรื่องถูกตัดออกจากกองมรดกได้ยากที่สุด “ถ้าฉันยังไม่ตาย เขาจะเป็นคนเดียวในโลกที่อาจล้มล้างพินัยกรรมของตาได้”

“นายพูดอย่างกับมันเป็นเรื่องร้ายแรง” ฉันบอกเขา “ในมุมมองฉันนะใช่แน่ แต่ในมุมมองนาย...”

“แม้ฉันจะรู้เรื่องนี้ไม่ได้ ซาราก็ห้ามรู้” เกรย์สันสีหน้าเคร่งเครียด จดจ่อสมาธิทั้งหมดมาที่ฉัน “แม็กนามารา ออร์เตกา แอนด์เจนส์ จะรู้เรื่องนี้ไม่ได้เด็ดขาด”

ตลอดสัปดาห์ที่เจมส์กับฉันถกกันถึงเรื่องพลิกผันนี้ เรามัดแต่จดจ่ออยู่กับปริศนา - ไม่ใช่ผลที่ตามมาหากทนายทนายที่หายสาบสูญของโทเบียสฮอว์ทอร์น จู่ๆ ก็โผล่กลับมาแบบตัวเป็นๆ

“นายไม่อยากรู้สักนิดเลยเธอ” ฉันถามเกรย์สัน “ว่าเรื่องนี้มันหมายความว่าอย่างไรกันแน่”

“ฉันรู้ว่านี่หมายความว่าอย่างไร” เกรย์สันตอบหัววนๆ “ฉันบอกเธออยู่ที่นี่ว่ามันหมายความว่าอะไร เอเวอรี”

“ถ้าหน้าของนายสนใจมรดก นายไม่คิดเหวอว่าป่านนี้เขาคงแสดงตัวแล้ว” ฉันทาม “เว้นแต่ว่าเขาจะมีเหตุผลให้ต้องซ่อนตัว”

“ฉันก็ปล่อยให้เขาซ่อนไป เธอรู้บ้างไหมว่ามันเสี่ยงแค่ไหน-” เกรย์สันยังพูดไม่ทันจบประโยค

“ชีวิตจะไปสนุกตรงไหน ถ้าไม่เสี่ยงชะบ้าง พี่ชาย”

ฉันหันขวับไปทางลิฟต์ ไม่ทันสังเกตเลยว่ามันเคลื่อนลงไปหรือกลับขึ้นมาตอนไหน แต่เจมสันก็มาอยู่ตรงนั้นแล้ว เขาเดินผ่านเกรย์สันเข้ามาแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้อีกฝั่งติดกับฉัน “เรื่องเดิมพันของเราคืบหน้าบ้างไหม คุณหนูหายาท”

ฉันแค้นหัวเราะ “อยากรู้ละสิ”

เจมสันยิ้มเจ้าเล่ห์ เปิดปากเตรียมจะพูดอย่างอื่นต่อ แต่คำพูดถูกกลบด้วยเสียงตุ่มสนั่นหวั่นไหว มากกว่าหนึ่งครั้ง เสียงปืน ความตื่นตระหนกแล่นไปทั่วร่าง รู้ตัวอีกทีฉันก็ลงมากองอยู่ที่พื้นแล้ว มือปืนอยู่ไหน นี่มันเหมือนที่แบล็กวูด เหมือนที่แบล็กวูดไม่มีผิด

“คุณหนูหายาท”

ฉันขยับตัวไม่ได้ หายใจไม่ออก แล้วเจมสันก็ลงมากองอยู่บนพื้นกับฉัน เขาโน้มใบหน้าลงมาอยู่ระดับเดียวกับฉัน ประคองศีรษะฉันไว้ด้วยสองมือ “พลูนะ” เขาบอกฉัน “แค่พลูเฉยๆ คุณหนูหายาท พลูสำหรับช่วงพักครึ่งไง”

สมองของฉันรับรู้คำพูดของเขา แต่ร่างกายยังคงติดอยู่ในความทรงจำเจมสันอยู่ในเหตุการณ์ที่แบล็กวูดกับฉัน เขาโถมตัวลงมาบังฉันไว้

“เธอจะไม่ใช่ไร โอเวอร์” เกรย์สันคุกเข่าลงข้างเจมสัน ข้างฉัน “เราจะไม่ยอมให้อะไรมาทำร้ายเธอได้” ชั่วอดีตใจหนึ่งที่แสนยาวนาน ในห้องไร้เสียงอื่นใดนอกจากเสียงลมหายใจของเรา ของเกรย์สัน ของเจมสัน และของฉัน

“แค่พลู” ฉันทวนคำพูดเจมสัน จุกแน่นในอก

เกรย์สันลุกขึ้นยืน แต่เจมสันยังไม่ขยับไปไหน เขาจ้องมองฉัน ร่างกายแนบชิดติดกับฉัน บางสิ่งที่เกือบจะเรียกได้ว่าอ่อนโยนฉายาบบอยู่บนสีหน้าของเขา ฉันกลืนน้ำลาย - แล้วริมฝีปากของเขาก็กระตุกขึ้นเป็น

ยิ้มร้ายกาจ

“ขอบอกไว้หน่อยนะ คุณหนูทายาท เรื่องเดิมพันของเราละ ฉันกำลังไปได้สวยเลยเชียวละ” เขาใช้นิ้วหัวแม่มือไล่ไปตามแนวสันกรามของฉัน

ฉันสั่นสะท้าน ก่อนจะขิงตาใส่เขาแล้วยันตัวลุกขึ้นยืน ถ้าไม่ยากเตลิดเปิดเปิงไปกว่านี้ ฉันจำเป็นต้องชนะเดิมพันนี้ให้เร็วที่สุด

บทที่ 5

วันจันทร์ หมายถึงโรงเรียน โรงเรียนเอกชน โรงเรียนเอกชนที่ดูจะมีทรัพยากรให้ใช้สอยไม่รู้จบ และ“การจัดตารางเรียนแบบโมดูลาร์”ที่ทำให้ฉันมีเวลาว่างแบบกระจัดกระจายตลอดทั้งวัน ฉันใช้เวลาว่างนั้นซุกตัวทุกอย่างเกี่ยวกับโทบี ฮอว์ทอร์น เท่าที่จะทำได้

ฉันรู้ข้อมูลพื้นฐานๆอยู่แล้ว เขาเป็นลูกคนสุดท้องในบรรดาลูกสามคนของโทเบียส ฮอว์ทอร์น และว่ากันว่าเป็นลูกรักเสียด้วย ตอนอายุสิบเก้า เขากับเพื่อนๆไปเที่ยวเกาะส่วนตัวของตระกูลฮอว์ทอร์นที่อยู่นอกชายฝั่งรัฐออริกอน เกิดเพลิงไหม้รุนแรงและพายุโหมกระหน่ำ ไม่มีใครหาว่าเขาพบอีกเลย

เหตุผลครั้งนั้นเป็นข่าวดัง และการไล่อ่านบทความต่างๆก็ช่วยให้ฉันได้รายละเอียดเพิ่มขึ้นอีกนิดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น คนสี่คนไปที่เกาะฮอว์ทอร์น ไม่มีใครรอดกลับมา พบศพเพียงแค่สามราย ส่วนร่างของโทบี เชื่อกันว่าจมหายไปใต้อพายุกลางมหาสมุทร

ฉันหาข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่อรายอื่นๆเท่าที่ทำได้ สองคนในนั้นแทบจะเป็นร่างโคลนของโทบี เป็นพวกเด็กหนุ่มจากโรงเรียนมัธยมปลายเอกชน *ทายาทเศรษฐี* คนที่สามเป็นเด็กสาวชื่อเคย์ลี รูนีย์ จากข้อมูลที่รวบรวมได้ เธอเป็นคนในพื้นที่ เป็นวัยรุ่นมีปัญหาจากหมู่บ้านชาวประมงเล็กๆบนแผ่นดินใหญ่ หลายบทความระบุว่าเธอมีประวัติอาชญากรรม – แฝ้มคดีเยาวชนที่ถูกปิดผนึกไว้ ฉันใช้เวลาานกว่าจะหาแหล่งข่าวเจอ – ถึงจะไม่ใช่ว่าแหล่งข่าวที่น่าเชื่อถือนักก็เถอะ – ซึ่งอ้างว่าประวัติอาชญากรรมของเคย์ลี รูนีย์

มีทั้งเรื่องยาเสพติด การทำร้ายร่างกาย และการลอบวางเพลิง

เธอเป็นคนจุดไฟ ลื่อนาเสนอเรื่องราวไว้เช่นนั้น แม้จะไม่ได้ระบุตรงๆ สามหนุ่มอนาคตไกล กับหนึ่งเด็กสาวมีปัญหา บาร์ดีที่บ้านปลายจวนคุมไม่อยู่ ทุกอย่างวอดวายในกองเพลิง เคย์ลีคือคนที่ลือกล่าวโทษ – บางครั้งก็บอกเป็นนัย บางครั้งก็บอกออกมาโต้ๆ พวกหนุ่มๆ ได้รับการเชิดชู สดุดี และยกย่องให้เป็นเหมือนแสงสว่างเจิดจรัสในหมู่คนแบบพวกเขา คอลิน แอนเดอร์ส ไรต์, เดวิด โกลดิง, โทเบียส ฮอว์ทอร์น ที่ 2 ผู้ปราดเปรื่องเหนือใคร ผู้มีศักยภาพเปี่ยมล้น ซึ่งต้องจากไปก่อนวัยอันควร

ส่วนเคย์ลี รูนิย์ นะหรือ เธอเป็นเด็กมีปัญหา

โทรศัพท์ของฉันสั้น ฉันก็มองหน้าจอ ปรากฏข้อความหนึ่ง – จาก เจมสัน ฉันได้เบาะแสแล้ว

เจมสันเรียนอยู่ปีสุดท้ายที่ไฮต์สคันทรีเดย์ เขาอยู่ที่ไหนสักแห่งในพื้นที่โรงเรียนสุดตระการตาแห่งนี้ เบาะแสอะไรกันนะ ฉันคิด แต่ทำใจแข็ง ไม่ยอมพิมพ์ตอบกลับไปให้เขาได้ใจ ในที่สุดโทรศัพท์ก็แสดงสัญญาณว่าเขา กำลังพิมพ์ข้อความ

บอกมาซะดี ๆ ว่านายรู้อะไร ฉันคิด

แล้วข้อความก็ส่งมาถึงฉันได้ ยากเพิ่มเติมพันไหม

ห้องรับประทานอาหารของไฮต์สคันทรีเดย์ดูไม่เหมือนโรงอาหารโรงเรียนมัธยมทั่วไปสักนิด โต๊ะไม้ยาวหลายตัวทอดแนวยาวต่อเนื่องไปตลอดความยาวของห้อง มีภาพบุคคลแขวนประดับบนผนัง เพดานสูงและโค้งมน และหน้าต่างทำจากกระจกสี ผนังหยาบอาหาร ฉันกวาดสายตามองหาเจมสันโดยอัตโนมัติ – แต่กลับเจอพี่น้องฮอว์ทอร์นอีกคนแทน

แซนเดอร์ ฮอว์ทอร์น นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร จ้องเขม็งไปยังอุปกรณ์ที่เขาวางไว้ตรงหน้า เจ้ากลไกเล็กๆ นั้นดูคล้ายรูปิกอยู๋บ้าง แต่เป็นทรงยาว มีแผ่นสี่เหลี่ยมที่หมุนและพับกางออกได้ทุกทิศ ฉันเดาว่ามันน่าจะเป็นสิ่งประดิษฐ์

ที่คิดค้นโดยแซนเดอร์ ฮอว์ทอร์น เอง เขาเคยบอกฉันครั้งหนึ่งว่า ในบรรดาพี่น้อง เขาว่องแก่งง่ายที่สุดเมื่อเจอเครื่องจักรซับซ้อน – แล้วก็สโคน

ฉันจึงนึกขึ้นมาได้ขณะมองเขาใช้นิ้วขยับแผ่นสี่เหลี่ยมสามแผ่นกลับไปกลับมา ตอนพี่น้องคนอื่นมัวแต่ยุ่งกับการเล่นเกมของตาพวกเขา แซนเดอร์มักจะลงเอยด้วยการแบ่งสโคนกินด้วยกันกับชายชรา พวกเขาเคยคุยเรื่องโทบิกันบ้างไหมนะ มีอยู่ทางเดียวที่จะรู้ได้ ฉันเดินตัดห้องไปนั่งข้างแซนเดอร์ แต่เขาจมอยู่ในความคิดจนไม่รู้ว่ฉันมาด้วยซ้ำ เขาบิดแผ่นสี่เหลี่ยมพวกนั้น พลิกไปพลิกมา

“แซนเดอร์”

เขาหันมาทางฉันแล้วกะพริบตา “เอเวอรี! ชวนประหลาดใจอย่างน่ายินดีซะจริง และเอาเข้าจริงก็ไม่ได้เหนือความคาดหมายเลยสักนิด!” มีอวของเขาวัดไปยังอีกด้านของเจ้าอุปกรณ์นั้นและสมุดบันทึกที่วางอยู่ตรงนั้น แล้วรีบปิดฟลิปลงทันที

ฉันตีความท่าทีนั้นว่า แซนเดอร์ ฮอว์ทอร์น กำลังซุ่มทำอะไรบางอย่างแต่นั้นละ ฉันเองก็เหมือนกัน “ถามอะไรหน่อยได้ไหม”

“ก็ขึ้นอยู่กับว่า” แซนเดอร์ตอบ “เรามีแผนจะแบ่งขนมมอบพวกนั้นให้ฉันไหม”

ฉันก้มมองครัวของต์และคุกกี้ในถาดของตัวเองแล้วเลื่อนอย่างหลังไปทางเขา “นายรู้อะไรเกี่ยวกับน้ำโทบิกัน”

“ทำไมเธอถึงอยากรู้ละ” แซนเดอร์กัดคุกกี้ไปคำหนึ่งแล้วขมวดคิ้ว “ใส่ใส่แครนเบอร์รี่อบแห้งด้วยเธอ ต้องใจไม่ไ่รักงานไหนถึงกล้าเอาบัตเตอร์สก็อตช์ชิฟผสมกับแครนเบอร์รี่อบแห้งเนี่ย”

“ฉันก็แค่อยากรู้” ฉันพูด

“เธอรู้ใช่ไหมว่าคนเขาพูดกันไว้อย่างไรเรื่องความอยากรู้อยากเห็น” แซนเดอร์เตือนฉันอย่างร่าเริงแล้วกัดคุกกี้คำโตอีกคำ “ความอยากรู้อยากเห็นฆ่า – เบกซ์!” แซนเดอร์รีบกลืนขนมที่เพิ่งกัดลงไป ไบหน้าสว่างไสวขึ้นมาทันที

ฉันมองตามสายตาเขาไปยังรีเบกกา ลัฟลิน ซึ่งยืนอยู่ข้างหลังฉันในมือถือถาดอาหารและยังคงดูเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน เหมือนเจ้าหญิงที่หลุด

ออกมาจากเทพนิยาย ผมแดงเหมือนทับทิม ช่วงตาห่างกันอย่างน่าทึ่ง

สีหน้ารู้สึกผิดเสียเต็มประดา

ราวกับเธอได้ยืมความคิดของฉัน รีเบกการีบหลบตาทันที ฉันรู้สึกได้ว่าเธอพยายามไม่สบตาฉัน “ฉันคิดว่านายอาจจะอยากให้ช่วย” เธอบอกแซนเดอร์อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ “เรื่อง—”

“เรื่องไฉนนี่ไง!” แซนเดอร์โถมตัวมาข้างหน้าแล้วพูดแทรก

ฉันหรีตาและหันกลับไปทางห้องเล็กแห่งตระกูลฮอว์ทอร์น—และสมุดบันทึกที่เขาปิดพิบตันที่เมื่อเห็นฉัน “ไฉนอะไรเธอ” ฉันถามด้วยความระแวงสงสัย

“ฉันควรไปได้แล้ว” รีเบกกาพูดจากด้านหลังฉัน

“เธอควรนั่งฟังฉันบ่นเรื่องแครนเบอร์รี่อบแห้งต่างหาก” แซนเดอร์แก้คำพูดให้

หลังจากนั่งไปครู่ใหญ่ รีเบกกาก็นั่งลง โดยเว้นเก้าอี้ว่างไว้ตัวหนึ่งระหว่างเรา ดวงตาสีเขียวใสกระจ่างของเธอเลื่อนบมองฉัน “เอเวอร์รี” เธอก้มหน้าลงอีกครั้ง “ฉันติดค้างคำขอโทษเธออยู่”

หนสุดท้ายที่รีเบกกากับฉันคุยกัน เธอสารภาพว่าตัวเองช่วยปิดบังเรื่องที่สกาย ฮอว์ทอร์น มีส่วนในการพยายามฆ่าฉัน

“ฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองอยากได้คำขอโทษหรือเปล่า” ฉันพูด น้ำเสียงเริ่มกระด้าง ถ้าว่ากันตามหลักเหตุผล ฉันเข้าใจว่ารีเบกกาอยู่ใต้เงาพี่สาวมาทั้งชีวิต เข้าใจดีว่าการตายของเอมิลีทำให้เธอแหลกสลาย เข้าใจดีว่าเธอมีความรับผิดชอบแบบเพี้ยน ๆ บางอย่างต่อพี่สาวที่ตายไป จนไม่ยอมพูดเรื่องแผนการที่สกายปองร้ายฉัน แต่ถ้าว่ากันตามความรู้สึกแล้ว ฉันเกือบตายเสียวนะ

“เธอคงไม่ได้ยังผูกใจเจ็บกับเรื่องหุยมหิมนพกนั้นอยู่หรอกนะใช่ไหม” เทีย คัลลิการิส ถาม พลังถือวิสาสะนั่งลงตรงเก้าอี้ที่รีเบกกาเว้นว่างไว้

“เรื่องหุยมหิมนั้นเหรอ” ฉันทวนคำ ครั้งล่าสุดที่ฉันอยู่ใกล้เทียขนาดนี้ เธอ ยอมรับว่าตัวเองวางแผนลอบก่อกวนฉันแต่งตัวเลียนแบบคนตาย

ไปเปิดตัวครั้งแรกในแวดวงสังคมเท็กซัส “เธอชอบเล่นสงครามประสาธ ส่วนรีเบกกาก็เกือบทำให้ฉันตายเนี่ยนะ!”

“จะให้ฉันพูดยังไงดีละ” เทียปล่อยให้ตัวเองบิดบ้ายปลายนิ้วผ่านมือรีเบกกา “พวกเราเป็นผู้หญิงซับซ้อนนะ”

มีเจตนาบางอย่างแฝงอยู่ในคำพูดพวกนั้น อยู่ในผิวกายที่สัมผัสกันแผ่วเบา รีเบกกามองเทีย มองมือของทั้งคู่ แล้วถอนนิ้วกำฝ่ามือตัวเองเป็นกำปั้น ก่อนจะวางมือลงบนตัก

เทียจ้องตารีเบกกานานสามวินาทีเต็ม แล้วจึงหันกลับมาหาฉัน “อีกอย่างนะ” เธอพูดลอยหน้าลอยตา “ฉันนึกว่านี่เป็นมือที่ยังส่วนตัวซะอีก”

ส่วนตัว หมายถึงแคร์เรกกา เทีย และแซนเดอร์ สามคนที่ –เท่าที่ฉันรู้ล่าสุด –แทบจะไม่พูดจากันแล้วด้วยเหตุผลซับซ้อนหลายอย่างที่เกี่ยวข้อกับรักต้องห้าม การคบกันหลอกๆ และโคกนาฏกรรมอย่างที่แซนเดอร์ชอบพูด

“ฉันพลาดอะไรไปหรือเปล่า” ฉันถามแซนเดอร์ สมุดบันทึกนั้น ทำหน้าที่ที่เขาเลียงตอบคำถามเรื่องโทบี เรื่อง “ไอ้นั่น” ที่รีเบกกาบอกว่าจะมาช่วยเขา แล้วตอนนี้ก็มีเทียโผล่มาอีก

แซนเดอร์เอาตัวรอดจากการต้องตอบคำถามด้วยการยัดคุกกี้ที่เหลือเข้าปาก

“ว่าไง” ฉันคาดคั้นขณะที่เขาเคี้ยว

“วันศุกร์นี้เป็นวันเกิดเอมิลี” จู่ๆรีเบกกาก็พูดขึ้นมา เสียงของเธอเบาหวิว แต่สิ่งที่เธอพูดสับสนเอาอากาศในห้องไปจนหมดเกลี้ยง

“จะมีงานระดมทุนในวาระการรำลึกถึงเธอ” เทียเสริมพลางจ้องหน้าฉันเขม็ง “แซนเดอร์ รีเบกกา แล้วก็ฉัน นัดกินมือที่ยังส่วนตัวมือนี้นี้เพื่อสรุปรายละเอียดแผนงานกัน”

ฉันไม่แน่ใจว่าจะเชื่อเธอดีไหม แต่ไม่ว่าอย่างไร นั่นก็เป็นสัญญาณชัดเจนว่าฉันควรไปได้แล้ว

บทที่ 6

นางพยายามคุยกับแซนเดอร์ฟังไม่เป็นท่า ฉันมาไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้จากการอ่านข้อมูลเรื่องไฟไหม้แล้ว *เอาใจต่อดี* ฉันคิดขณะอยู่บนทางเดินยาวไปยังล็อกเกอร์ของตัวเอง *ลองคุยกับคนที่รู้จักโทบีดีไหม* ตัดสกายทิ้งไปได้เลยด้วยเหตุผลที่ชัดเจนอยู่แล้ว ฉันไม่ไว้ใจซาราด้วยเหมือนกัน เหลือใครอีกนะ *แนนหรือ* เขาคงทำขบเองมั้งตอนโทบีหายตัวไป *ยายทวดล่ะ หรือจะเป็นพวกลัฟลินดี* ตามกับยายของริเบกกาดูแลคฤหาสน์ฮอว์ทอร์นมาหลายปีแล้ว *เจมส์คุยกับใครอยู่* เขาได้เบาะแสะอะไรมา

ด้วยความหงุดหงิด ฉันหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาส่งข้อความหาแม็กซ์ ฉันไม่ได้หวังว่าเธอจะตอบกลับจริงๆ หรอก เพื่อนสนิทของฉันถูกล้างใจให้เครื่องมือสื่อสารนับตั้งแต่มรดกหล่นทับฉัน - แถมพ่วงด้วยการตกเป็นเป้าความสนใจจากสื่อ - ซึ่งมันทำลายชีวิตเธอยับเยิน แต่ถึงแม้จะรู้สึกผิดเต็มอกจากสิ่งที่ชื่อเสียงชั่วข้ามคืนของฉันกระทบต่อแม็กซ์ การได้ส่งข้อความหาเธอก็ช่วยให้ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวน้อยลงบ้าง ฉันพยายามนึกภาพว่าเธอจะพูดอะไรถ้าอยู่ที่นี้ แต่ที่นึกออกก็มีแค่คำสบบแบบเลียงคำหยาบราวเป็นชุด - กับคำสั่งเหี้ยมขาดว่าห้ามพาตัวเองไปตายเด็ดขาด

“เห็นข่าวหรือยัง” ฉันได้ยินเด็กผู้หญิงคนหนึ่งกระซิบถามตรงทางเดินตอนที่ฉันหยุดยืนหน้าล็อกเกอร์ “เรื่องพ่อของผู้หญิงคนนั้นนะ”

ฉันกัดฟันกรอด ทำหูทวนลมไม่สนใจเสียงซุบซิบพวกนั้น ฉันเปิดล็อกเกอร์ - แล้วรูปถ่ายของริกกี แกรมบ์ส ก็จ้องตอบกลับมา มันคงถูกตัด

มาจากคอลัมน์ข่าว เพราะมีพาดหัวตัวโตอยู่เหนือรูปภาพว่า *ผมแค่อยากคุยกับลูกสาว*

ในอกฉันเดือดปุด - เดือดที่พ่อผู้ไม่เอาไหนกล้าเสนอหน้าไปคุยกับนักข่าว เดือดที่ใครบางคนเอาบทความนี้มาแปะไว้ที่หลังประตูล็อกเกอร์ของฉัน ฉันกวาดตามองรอบๆ เพื่อดูว่าคนทำจะเผยตัวออกมาหรือเปล่า ล็อกเกอร์ที่ไฮด์สคันทรีเคยเป็นตู้ไม้และไม่มีตัวล็อก บอกเป็นนัยว่า *คนระดับพวกเราไม่ขโมยของกันหรอก* ชนชั้นสูงจะต้องการระบบรักษาความปลอดภัยไปทำไมกัน

แม็กซ์คงพูดว่า *ต่อแหลม* ใครก็มาเปิดล็อกเกอร์ฉันได้ทั้งนั้น แต่บนทางเดินตอนนั้นไม่มีใครคอยดูปฏิกิริยาของฉันเลยสักคน ฉันหันกลับไปกระซากรูปนั้นทิ้ง และตอนนั้นเองที่ฉันสังเกตเห็นว่า ใครก็ตามที่เอารูปมาแปะไว้ ยังเอากระดาษแผ่นเล็กๆ สีแดงสดมาโปรยไว้จนทั่วพื้นล็อกเกอร์ด้วย

ไม่ใช่แค่เศษกระดาษ ฉันรู้ทันทีเมื่อหยิบชิ้นหนึ่งขึ้นมาดู *คอมเมนต์* นั้นเอง ตลอดสามสัปดาห์ที่ผ่านมา ฉันทำได้ดีเรื่องการตัดขาดจากโลกออนไลน์ พยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ชาวเน็ตพูดถึงฉัน *สำหรับบางคน คุณจะเป็นชินเดอเรลลา* โอเรนบอกไว้ตอนที่ฉันได้รับมรดกใหม่ ๆ *แต่สำหรับอีกหลายคน คุณคือมารี อองตัวเนต*

คอมเมนต์ในมือฉันพิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด อ่านได้ว่า **ต้องมีใครสักคนสั่งสอนนางสาวเลวอดตินั้นให้รู้สำนึก** ฉันควรหยุดแค่นั้น แต่ก็ทำไม่ได้ มือฉันสั่นนิดๆ ตอนหยิบคอมเมนต์แผ่นต่อไปขึ้นมาอ่าน *เมื่อไหร่ที่ร้านนี้จะตายซะที* ยังมีอีกเป็นโหลๆ บางคอมเมนต์บรรยายเสียจนเห็นภาพ

คอมเมนต์หนึ่งโพสต์เป็นรูปภาพ ภาพหน้าของคนที่ติดต่อเอารูปเป้ายิงปืนทับลงไป เหมือนฉันกำลังถูกปืนเล็งหัวอยู่

“เป็นไปได้สูงมากว่าเป็นแค่यरุ่นซี่เบือที่อยากลองดี” โอเรนบอกฉันเมื่อเรากลับมาถึงคฤหาสน์ฮอว์ทอร์นตอนบ่าย

“แต่คอมเมนต์พวกนั้น” ฉันทลีนน้ำลาย คำขู่บางประโยคยังฝังแน่นในสมอง “เป็นของจริงใช่ไหมคะ”

“และไม่มีอะไรที่คุณต้องกังวล” โอเรนยืนยันกับฉัน “ทีมของผมคอยจับตาดูเรื่องพวกนี้อยู่ ทุกคำขู่จะถูกบันทึกและประเมิน ในบรรดาพวกที่โพสต์รุนแรงที่สุดประมาณร้อยคน จนถึงตอนนี้มีแค่สองสามคนเท่านั้นที่เข้าข่ายต้องเฝ้าระวัง”

ฉันพยายามไม่เก็บตัวเลขพวกนั้นมาใส่ใจ “ที่ว่าเฝ้าระวังนี้หมายความว่ายังไงคะ”

“ถ้าฉันเข้าใจไม่ผิด” เสียงเย็นซาบเรียบเอ่ยขึ้น “เขาหมายถึงบัญชีรายชื่อ”

ฉันเงยหน้า เห็นเกรย์สันยืนห่างออกไปไม่กี่ฟุตในชุดสูทสีเข้ม สีหน้าอ่านยาก ทว่าสันGRAMเกร็งแน่นด้วยความตึงเครียด

“รายชื่ออะไร” ฉันถาม พยายามไม่จดจ่อสันGRAMของเขามากนัก

“คุณอยากให้หล่นดูไหม” เกรย์สันถามโอเรนอย่างใจเย็น “หรือจะให้ผมเอาให้ดู”

ฉันเคยได้ยินมาว่า คฤหาสน์ฮอว์ทอร์นมีระบบรักษาความปลอดภัยที่แน่นหนากว่าท่าเหียบขาว ฉันเคยเห็นคนของโอเรนมาแล้ว ฉันรู้ว่าไม่มีใครผ่านเข้ามาในเขตคฤหาสน์ได้หากไม่ผ่านการตรวจสอบประวัติในระดับเจาะลึก และรู้ว่า มีระบบเฝ้าระวังที่ครอบคลุมกว้างขวาง แต่การรู้ข้อเท็จจริงนั้นกับการได้เห็นกับตามันคนละเรื่องกันเลย จอมอนิเตอร์เรียงรายเต็มห้องเฝ้าระวัง กล้องวงจรปิดส่วนใหญ่จับภาพบริเวณแนวรั้วและประตูรั้ว แต่มีจอจำนวนหนึ่งที่ภาพฉายทางเดินจุดต่างๆ ภายในคฤหาสน์ฮอว์ทอร์นตัดสลับกันไปเรื่อยๆ

“อ้อ!” โอเรนเอ่ยเรียก แล้วหนึ่งในเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่เฝ้าหน้าจออยู่ก็ลุกขึ้นยืน เขาน่าจะอายุยี่สิบกว่าๆ ตัดผมทรงทหาร มีรอยแผลเป็นหลายแห่ง และดวงตาสีฟ้าจัดที่มีวงแหวนสีอำพันล้อมรูม่านตา

“เอเวอร์” โอเรนพูด “นี่โอโล เขาจะคอยตามประกบคุณที่โรงเรียน อย่างน้อยก็จนกว่าผมจะประเมินสถานการณ์เรื่องล็อกเกอร์เสร็จสมบูรณ์ เขาเป็นสมาชิกที่อายุน้อยที่สุดในทีมเรา เพราะฉะนั้นเขาจะดูกลมกลืนกว่าพวกเราที่เหลือ”

โอโลดูอย่างกับทหาร เขาเหมือนบอดี้การ์ด ดูไม่เหมือนคนที่จะทำตัวกลมกลืนในโรงเรียนมัธยมปลายของฉันได้เลยสักนิด “ฉันนึกว่าคุณไม่กังวลเรื่องล็อกเกอร์ของฉันซะอีก” ฉันบอกโอเรน

หัวหน้าทีมรักษาความปลอดภัยสבתาฉัน “ผมไม่กังวล” แต่เขาก็ไม่คิดจะประมาท

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่” เกรย์สันพูดพลางเดินเข้ามาทางข้างหลังฉัน “ที่ล็อกเกอร์ของเธอ”

นำโมห์ที่แวบหนึ่งฉันนึกอยากเล่าให้เขาฟัง อยากให้เขาปกป้องอย่างที่เขาเคยสาบานไว้ แต่ไม่ว่าทุกเรื่องจะเป็นอะไรที่เกรย์สัน ฮอว์ทอร์น ต้องจัดการให้เสียหน่อย “รายชื่อที่ว่าอยู่ไหนเธอ” ฉันถาม ขยับตัวถอยห่างจากเขาแล้ววกกลับมายังเหตุผลที่ฉันมาที่นี่

โอเรนพยักหน้าให้อโอโล แล้วชายหนุ่มก็ยื่นรายชื่อจริงที่จับต้องได้ให้ฉัน เป็นชื่อคนหลายคน ชื่อที่อยู่บรรทัดบนสุดคือ **ริกกี แกรมบ์ส** ฉันนึกหน้าแต่ก็ผินไล่ดูรายชื่อที่เหลือ น่าจะมีทั้งหมดสามสิบชื่อ “คนพวกนี้เป็นใครคะ” ฉันถาม รู้สึกจุกในลำคอตอนเปล่งคำพูดออกมา

“พวกที่จ้องจะเป็นสตอล์เกอร์นะคะ” โอเรนตอบ “คนที่พยายามบุกรุกเข้ามาในเขตคฤหาสน์ แพนคลับที่คลั่งไคล้เกินเหตุ” เขาหรีตา “แล้วก็สกาย ฮอว์ทอร์น”

ฉันตีความว่า นั่นหมายถึงหัวหน้าทีมรักษาความปลอดภัยของฉันรู้เหตุผลที่สกายออกจากคฤหาสน์ฮอว์ทอร์นแล้ว ฉันสัญญากับเกรย์สันว่าจะปิดเป็นความลับ แต่อย่างไรก็ตาม ที่นี่คือคฤหาสน์ฮอว์ทอร์น ผู้ที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ฉลาดเกินกว่าจะเป็นผลดีต่อตัวเอง – หรือต่อคนอื่น

“คุณช่วยให้เวลาผมกับเอเวอร์สักครูได้ไหม” เกรย์สันให้เกียรติโอเรนด้วยการแสร้งว่ามันเป็นคำขอร้อง โอเรนไม่ได้ประทับใจนัก เขาเหลือบมองมาทางฉันพลางเลิ่กิ้วเป็นเชิงถาม “ฉันอยากรั้งตัวโอเรนไว้ด้วยความหมั่นไส้

แต่สุดท้ายฉันก็เลือกพยักหน้าให้หัวหน้าทีมรักษาความปลอดภัย แล้วเขากับคนของตัวเองก็ค่อยๆ หายออกจากห้องไป ฉันคิดเผื่อเอาไว้แล้วว่า เกรย์สันคงจะชักใช้เรื่องที่ผมบอกโอเรนเกี่ยวกับสกาย แต่พอเราอยู่กันตามลำพัง การชักใช้นั้นก็ไม่เกิดขึ้น

“เธอโอเคไหม” เกรย์สันกลับมาถามขึ้นมาแทน “ฉันรู้ว่าเรื่องนั้นมันหนักหนาเกินจะรับไหว”

“ฉันสบายดี” ฉันยืนกราน แต่คราวนี้ฉันกลับไม่มีเรื่องแรงจะบอกว่าไม่ต้องการการปกป้องจากเขา ฉันรู้อยู่แล้วตามข้อเท็จจริงว่าฉันจำเป็นต้องมีคนคุ้มกันไปตลอดชีวิต แต่พอเห็นคำพูดเหวี่ยงหน้ากระดาศ ความรู้สึกก็ต่างออกไปลิบลับ

“ตาของฉันก็มีบุษีรายชื่อเหมือนกัน” เกรย์สันพูดเบาๆ “มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตแบบนี้อยู่แล้ว”

ของการเป็นคนดัง? หรือของการเป็นคนรวย?

“สำหรับสถานการณ์ที่เราคุยกันเมื่อคืน” เกรย์สันพูดต่อ เขาเสียงต่ำ “เธอเข้าใจหรือยังว่าทำไมต้องเลิกยุ่งกับเรื่องนี้” เขาไม่ได้เอ่ยชื่อโทบี้ “คนส่วนใหญ่ในบุษีรายชื่อนี้จะเลิกสนใจเธอถ้าเธอสูญเสียมรดก *ส่วนใหญ่*นะ”

แต่ไม่ใช่ทั้งหมด ฉันจ้องหน้าเกรย์สันอยู่ครู่หนึ่ง สายตาอ้อยอิ่งอยู่ที่ใบหน้าของเขา ถ้าฉันเสียมรดกไป ฉันก็จะเสียทีมรักษาความปลอดภัยไปด้วย นั่นคือสิ่งที่เขาต้องการให้ฉันเข้าใจ

“ฉันเข้าใจ” ฉันตอบพลางผินถอนสายตาจากเกรย์สัน เพราะฉันเองก็เข้าใจเรื่องนี้เหมือนกัน นั่นก็คือ ฉันเป็นผู้รอดชีวิต ฉันดูแลตัวเองได้ และฉันจะไม่ยอมปล่อยให้ต้องการหรือคาดหวังอะไรจากเขา

ฉันหันไปมองจอร์จความปลอดภัย ทันใดนั้นการเคลื่อนไหววูบหนึ่งบนจอหนึ่งก็ดึงสายตาฉันไว้ เจมสัน ฉันพยายามไม่ทำตัวผิดสังเกตขณะมองเขาเดินจ้ำอ้าวอย่างมุ่งหมายไปตามทางเดินที่ฉันไม่รู้ว่าจะอยู่ตรงไหน *นายก่าลังทำอะไรนะ เจมสัน ฮอว์ทอร์น*

ข้างๆ ฉัน ความสนใจของเกรย์สันอยู่ที่ฉัน ไม่ใช่หน้าจอ “เอเวอรี” น้ำเสียงเขาฟังดูเกือบจะลึกลงไป ฉันไม่ยกมือมาก่อนว่า เกรย์สัน ดาเวนพอร์ท

ฮอว์ทอร์น อดีตทายาทผู้มีสิทธิโดยตรงจะรู้จักลังเลกับเขาด้วย

“ฉันไม่เป็นไร” ฉันบอกข้าพเจ้าแบ่งสายตาไปมองจอ ไม่นานนัก ภาพบนจอก็ตัดสลับไปยังอีกทางเดินหนึ่ง แล้วฉันก็เห็นแซนเดอร์กำลังเดินด้วยท่าที่มุ่มม่นไม่แพ้เจมสัน ในมือเขาถืออะไรบางอย่าง

ค่อนปอนด์หรือ เขาจะเอาไปทำ-

คำถามนั้นขาดห่วงไปในความคิด เพราะฉันจำสภาพแวดล้อมรอบตัวแซนเดอร์ได้ แล้วฉันก็รู้ในทันทีว่าเขากำลังมุ่งหน้าไปที่ไหน และฉันกล้าเอาเงินดอลลาร์สุดท้ายที่มีมาวางเดิมพันเลยว่า เจมสันเองก็กำลังมุ่งหน้าไปที่นั่นด้วยเหมือนกัน